

lingske Tidende“, som havde haft denne Fordel. Jeg tror, det er ganske andre Steder, man vil komme til at søge og faa Besked, hvis den højtærede Udenrigsminister er interesseret i at faa det oplyst. Og jeg gentager, at det røber Svagthed hos Hr. Cold, at han tillod, at Erklæringen blev henlagt, hvilket jo overhovedet gjorde denne store Spekulationsforretning mulig.

Jeg kan da ikke andet end paa det aller alvorligste beklage, at Justitsministeren ikke har villet forelægge Materialet vedrørende denne Sag for Finansudvalget, saaledes at man havde kunnet trænge saa vidt til Bunds i den som overhovedet paa nærværende Tidspunkt muligt, og dernæst, at det ikke endnu er lykkedes at høre Udenrigsministeren i denne Sag. De, der ønsker og med Rette ønsker Ro om Landmandsbankens Rekonstruktion, de maa sikkert forstaa, at den kan ikke komme, naar Justitsministeren stiller sig, som han paa dette Punkt gør; thi det synes jo nu ganske klart ved en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at det Standpunkt, man for Øjeblikket staa paa — det formodede jeg allerede i Gaar — er dette: Nu vil vi ikke offentliggøre Undersøgelserne, men vi vil offentliggøre dem sammen med de øvrige Bankundersøgelser, som maaske kommer om 5—6 Maaneder, eller naar det nu bliver. Justitsministeren har sikkert Ret i, at det er et saa omfattende Materiale, at det vil tage sin Tid at faa det behandlet. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen brugte udtrykkelig Vendingen, at man har nægtet for Tiden at komme frem med det Dokument, og denne Udtalelse falder sammen; saa vidt jeg forstod, med det ærede Medlem Hr. Pürschels og den højtærede Justitsministers Udtalelser. Jeg har søgt at godtgøre, hvorfor den højtærede Justitsminister efter min Mening har saglig Uret i sin Opfattelse; jeg mener nemlig, at naar Undersøgelsen er afsluttet, maa Tidspunktet til denne specielle Undersøgelses Offentliggørelse være kommet. Men det er ikke lykkedes mig at overbevise den højtærede Justitsminister om dette saglige Standpunkts Berettigelse; ligesom det heller ikke har gjort noget Indtryk, at jeg har fremsat den politiske Opfattelse, at den højtærede Justitsminister gør Uret mod det offentlige Liv i Danmark, mod denne høje Rigsdag, mod Ministeriet og sig selv og mod den nuværende Udenrigsminister ved at lade hele denne Sag staa uoplyst i en Række Maaneder. Intet maa da være den nuværende

Udenrigsminister mere fortærende ubehageligt, end at man ikke vil offentliggøre Sagen, naar den synes at være afsluttet, men erklærer, at om 4—5 Maaneder kommer den frem. Af politiske Grunde i Forbindelse med de saglige vil jeg derfor endnu ikke opgive Haabet om, at den højtærede Justitsminister vil lægge Sagen paa Finansudvalgets Bord.

Men jeg har endnu en enkelt Bemærkning at gøre. Det drejer sig om den Kommissionsundersøgelse, der for Tiden foregaar, og her vil jeg stille et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, og jeg vilde gerne have, at han skulde høre det, hvis han eventuelt vilde besvare det med det samme. Om den Undersøgelse, der foregaar, udtaler den højtærede Justitsminister Sp. 3208 i Fortrykket vendt mod det ærede Medlem Hr. Holstein: „Det ærede Medlem ved godt, at det ikke er Kommissionen, der selv bestemmer, naar den gaar over til at være Ret. Nu træder nemlig Rigsadvokaten frem; paa Grundlag af Undersøgelsen, der har fundet Sted ifølge § 1, bliver Rigsadvokaten nu Hovedpersonen og siger: Jeg vil have undersøgt de og de Punkter, som angaar Spørgsmaal, der vedrører det offentlige, og hvor der skønnes at foreligge noget kriminelt“. I dette Øjeblik gaar efter Justitsministerens Mening Kommissionen over til at blive Ret. Jeg maa her i eet og alt bekræfte det ærede Medlem Hr. Holsteins Opfattelse af, hvad det er, Folketinget i saa Henseende har besluttet. Og hvad Folketinget har besluttet og Landstinget derefter har tiltraadt, er ikke det, som den højtærede Justitsminister har skildret. Det ærede Medlem Hr. Holsteins Argumentation var meget udførlig, jeg skal kun genkalde i Erindringen de to Udtalelser, som officielt er fremsat i Tinget angaaende denne Sag. I Betænkningen staaar der: „Ændringsforslaget Nr. 3 tilsigter at gøre det klart, at det er Hensigten straks“ — *straks* — „at give Kommissionen Beføjelse som ekstraordinær Ret“; og Ordføreren for Udvalget siger: „Ændringsforslaget Nr. 3, hvorefter Ordene ..... at Kongen kan anordne Kommissionen som ekstraordinær Ret, ændres til, at Kommissionen bliver at anordne som ekstraordinær Ret, er ligeledes af formel Karakter og tilsigter kun at gøre det ganske klart, hvad der allerede fra Ministerens Side har været Hensigten, nemlig at Kommissionen straks“ — *straks* — „gøres til ekstraordinær Ret.“ Hvis den højtærede Justitsminister havde haft den Opfattelse, at Lovens Ord: „bliver at anordne“